

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

Qvomodo Henricvs Qvartvs Indignvs Regno succeßit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

nocentiam ostendendam commemoratis, illius regis fraudes, machinationes, & interdum etiam in S. Petrum contumelias, nostræ ^{a scheda.} cedula coniungentes, ne in erroris tenebroso ignorantia scire volentes iacere permittamus, pro viribus coepta sequamur.

QVOMODO HENRICVS
QVARTVS INDIGNVS RE-
gno successit.

HERTIO igitur Henrico mortuo, quartus ille Henricus Rex, permittente Romano Pontifice Victore, qui tunc morienti praesens erat, haereditario iure, nimirum puer, successit; (sed Salomone attestante, & dicente; *Va tibi terra, cuius Rex puer est, & cuius Principes manè comedunt;*) ad destructionem sui, & totius regni, quidquid usquam sceleris esse potest, patrauit. Cæco corde petulans Patrem non timuit, sed reddentibus eunctis testimonium pueritiæ, imperfectæque ætati, lasciuia eius Romani Pontifices supportarunt: existimantes illum virile scandere tempus, quo corrigi posset per se; non attendentes, quod scriptum est; *qui parcit virga, odit filium suum;* nutritur namque vitium; & dum ramus tener non mundatur, aut euellitur; in maturitatem veniens manu vix, aut ferro præciditur. Sic nimirum ille maiorum ascendens currum, omnem Ecclesiam superbi-
enti calcaneo supponere, calcandamque præbere vilem vt ancillam, pro viribus conabatur.

Mortuus est
Henr. 1057.
Bertol. in Chrō.
Bar. M. L. VI.

Eccles. 10.

Qualis Henricus
in pueri-
tia.

Lege Brunonē
in. Bells
Saxonics.
Prouerb. 13.

Luc. 22.

a Anno 1062.

b contrarius.

c peruenire.

d Non exstat
Regestum A.
lex. Pontif.e Videtur Paulus loqui de
duabus Epistolis
ad Henricum,
qua exstant
lib. 2. Regesti
Epist. 30. & 31.
Quam autem
solicitus fuerit
de correptione
& emendatione
Regis apparet ex
Epist. ad Gode-

Quod scelus Romana Ecclesia non ferens, quæ caput totius Religionis, & Magistra est: & cui cunctos seculi potentes præ cæteris corrigere, vacillantesque consolidare proprium est, ipso Domino præcipiente Apostolo Petro; *Et tu aliquando conuersus, confirma fratres tuos*: literis eum conuenire, & commone, & prædicare cœpit. Cuius collum Christi collum ferre nescium, libertatis suæ arbitrio induratum, hac, illacque auertendo diffugit, nouo pectore noua versans consilia, tempus opportunum expectauit, quo Romanam Ecclesiam, vt cæteras, sibi subiicere possit. Ad quod postea res vt ipsa patuit, annisu, quo valuit, erectus est. Nam mortuo Nicolao II. Papa, ^a subintroductoque sanctæ memoriæ Alexandro, vesania suæ mentis arreptus, hæreticum Cadaloum Parmensem malè nominatum Episcopum, data per manum suam inuestitura, in Papam erigere non formidauit. Verùm, cedentibus omnibus, ^b controuersus Deo, quod deliberauerat, nequaquam ad effectum ^c perducere potuit. Quo tempore, quantis sit paternis literis communitus, eiusdem ^d patris Alexandri libri testantur. Cui Pater Gregorius, postquam Domini voluntatem fugiens, & renitens, succedere coactus est, vt decebat, paterna illum visitauit commo-
nitione, ^e orans, & postulans, vt pro amore omnium regis, etiam pro sui status salute, pro animæ suæ remedio, ablatis quibus oportebat, tantum sanctæ Ecclesiæ filium, & membrum, abstinere, pedem retraheret, agnosceretque Regem regum super se inspectorem, qui cordium consilia, & tenebrarum abscondita cognoscens, vnicique secundum opera sua reddit: rogans etiam, vt consiliarios pessimos, qui magis sua, quàm eum diligebant, dimitteret: quoniam, talium consiliis consentire,

rire, nihil aliud esse, quàm mortem acquirere, regnumque subvertere, & in fabulam cunctis gentibus fieri vel-
le, significabat.

^a Ad hoc Rex ipse parumper commotus, literas supplices, & magis, ut postea claruit, subdolas, emendationem promittentes, misit. Allatis itaque literis, tota Ecclesia lætata est, sperans, sacerdotium, & regnum, Dei gratia coadunandum, ad purgandum omne, quod in ipsa sparsim incumberebat sordidum. Tunc communi consilio definitum est, ut pro tanta causa, tamque DEO dignatione, ^b Agnes mater eius Augusta, vna cum venerabilibus Episcopis, Ostiensi videlicet, & Prænestino, è latere Domini Papæ missis, Regem cum Apostolicis literis adiret, ut tanta promissione percognita, certum finem malæ rei hactenus commissæ, imponere vellet: Quam Rex ipse, cum memoratis Apostolicis nunciis honorificè suscepit: reuersusque ad cor, ut iustum fuit, in omnibus DEO, & sancto Petro satisfecit. Quidquid etiam legati sibi superposuerunt, humillima mente portare promisit in manibus eorum, de cætero se custodire, omnesque Simoniacos, malosque consiliarios, & excommunicatos à se procul repellere, & DEI Ecclesiam secundum Canonicam institutionem per consilium Papæ ordinandam, componendamque dimittere. His, aliisque causis determinatis ad Apostolicum reuersi sunt.

Rex quoque reuersus est ad eadem volutabra, quibus inuolui consuêrat, credens nimirum magis suæ blandienti voluntati, malisque consiliariis, quàm sanæ religioni. Ad quod corrigendum mater eius Augusta iterum à sede Romana missa est. Cum quo, tempore aliquo conuersata, sanctæ matris Ecclesiæ erga illum

*fridum Ducem
lib. 1. Epist. 9. Et
ad Beatricem
Ducissam li. 1.*

*Epist. 11. Vide
Bar. 1073. N.*

41. & seq.

*a Exstant ha
litera ap. Bar.
1073. N. 43.*

*Gaudium cõ-
mune ob Hen-
rici literas e-
mendationem
pollicentes.*

*b De hac lega-
tione vide Lã-
bertum Anno
M. LXXIV.*

*Promittit Rex
se obtempera-
turum Ponti-
fici. Lege Epist.
85. lib. 1. ad
Agnetem Im-
peratricem.*

*Rex redit ad
Somitum.*

*Agnes Imp.
mater rursus
ad Regem filium
ablegatur.*

Matth. 23.
Luca 8.

affectum omnem aperuit. Ille verò iactum Verbi semen cordis agro recepit, sed, secundum Euangelicam parabolam, dum mater ferit, aliud cecidit secus viam, quod tam humanis gressibus conculcatum, quàm à volucris est raptum: aliud verò inter spinas, & ab exortis suffocatum, fructum ferre non valuit: aliud verò super lapidei cordis duritiam iactum, adustum solis ardore, radices habere non potuit. Per humanos quidem gressus, malorum hominum, quibus utebatur, consilia: per volucres verò, immundorum spirituum suggestiones: per spinas verò, diuitias, regiasque voluptates; per petram verò, duritiã cordis significari, intelligere quilibet sensatus poterit. Moram autem faciente Regina, suas iterum literas Papa misit, vt instaret verbo, & liberationi filij, ipsumque rogauit, vt quemadmodum in literis sibi olim missis continebatur, legatorumque in manibus promissio, & fides data ostenderat; sic, se custodiret, & maximè à Simoniaca hæresi, qua insudabat, spiritum suum cohiberet, excommunicatos consiliarios, quos pro salute sua, regni que statu Apostolica sedes, & Synodus iustè damnauerat, procul abiiceret, ne in eandem maledictionem incideret. Regina Romam reuertens, filium ad DEI iustitiam, & honorem inclinatum fore asseruit. Cui non multò post vacillanti blandientes, & idoneæ li-

teræ bis missæ
sunt.

*& Forsan sunt
duæ illæ Epist.
lib. 2. nempe
30. & 31. de
quibus supra.
Certè probabi-
lius huc refe-
runtur, quàm ad
superiora.*

QVO-